

Презъ всичкото време до като трае обѣда Лесо Мартака сѣ прави опити да запита за кюлчето, а Миндо Футака го отклонява.

Следъ свършване на обѣда — Миндо се обръща къмъ жена си и децата.

— Сега жена иди направи по едно кафе и донесъ нергелето за двама ни; а вие деца идете играйте.

Всички излизатъ.

III.

Миндо и Лесо сами.

Мълчание.

Лесо. Господъ животъ и здравие да дава тебъ, на жена ти и децата ти. Похапнахъ си азъ, нахранили сж се и децата ми...

Миндо. (поласканъ). Дай Боже. Нека свети Никола никога не ме забравя.

— Тъй е, тъй, добъръ си — да те поживи Господъ.

— Дай Боже... Е, сега сме сами, сега може да кажешъ онова, де... А пъкъ ти предъ всички!

— Тъй е, ама рѣкохъ да не ти развалямъ обѣда... Защо да те дигамъ!

— Вижъ, щомъ ти посочи съ ржка и зе да заплиташъ — разбрахъ: намѣрилъ си кюлче злато (сочи съ ржка). Ей такава, та питашъ...

— (Присторено наивно). Ами рекохъ да попитамъ... Знаешъ ходя по имане... Че може...

— Каквото да може: предъ жена се не казва. Ти мене слушай. Не съмъ вчерашень. Предъ жена